

DÖBRENTAI KORNÉL

Vérudvarú mécses

*Elszánt türelem habosúl a virágban,
vasrácsokat ví a petúnia-tajték,
mézet kavarogtat a gyöngye sugárban,
hittel tele reszket a szilvafa-gally még,*

*ám boltozatában a bú kifekélylik.
Csüggnek zamatukba merült busa körték.
Dézsmára leső vad idő seregélylik,
döggút a jövőm, a legyek teliköpték.*

*Áldottzivajú az a zöld, ami fű van
zord tankok alatt, üde lelke fiúnknak
zsendíti tovább, legyen ék konokabban,
mert gyarmatosult a remény, kifakulnak*

*fagymartan a lombok, előlve, de állók,
dült dac, hisz időm a szüretre nem érik;
hollók, sötétvákumu mennybe fohászak,
aranyporon őszi, kanossza lidérclik.*

*Ím édesapád, bekerítve a sorstól
tort ül, agyafúrt magavesztve, kopáran,
— tengermorajú a hiány ami tombol —
virraszt a halálfejes árny a borában,*

*harmadnapon, ó, aki visszaaludtál,
utánad a gyász marad ünnepi koncnak.
Ragyogj anyaföld, te novemberi oltár,
a gyermeki sírok elősorakoznak,*

*vérudvaru, mécses a rózsa fölöttük —;
sült emberi hús szaga gyötri az orrunk,
öklendve se tán, de előre fölettük
megannyi jövőbeli hősi halottunk.*

*Elszánt türelem habosúl a virágban,
vasrácsokat ví a petúnia-tajték,
mézet kavarogtat a gyöngye sugárban,
hittel tele reszket a szilvafa-gally még.*

*Immár kegyelemtelen ő könnyököl ki
minden kutyaszembe ragyogni, az Isten,
szánalma a lényem vajúdba betölti,
de nincs hite már, ami élni segítsen.*

ACZÉL GÉZA

A térség kritikája

*alkonyodik már lépteim irama egyre inkább lefoglal
ahogy emelem parázsló lábam a sápadtan porzó szemétben
föl-fölakadva a magjait szélesen terítő gazban
számban kosz íze szememben valami reménytelen rendetlenség
orrom is húzódik lassan — uraim Ázsia-szag van
és hull a vakolat a felejtésre szánt ifjúságra
letépett szárnyú lepkék torkot kaparászó csikkek
szétmállott staniclik zuhognak a demagóg világra
ahonnan látszunk még kifosztva foltosan csámpás cipőben
s veti elénk az idő a kártékony fekete magot
mert hiába fordult mosolygósabb felére az évszak
e lapos táj fércelt harmóniája alig változott
csak a moha rakódik egyre makacsabbul a tölgyek tövéhez
s ha hideg huzatokat húz a szél nekünk az mindig szembeszél
melyben a kitüntetések megfagyott karácsonyfadíszként kocognak
s emelkedik izléstelenül fényes szemfödele a halottnak
nomád sorsához valahogy nem illik a szentbeszéd
szorongva vonulok tovább a megszárt őszi fényben
bénít legtisztább emberi jogom hogy félek
totyognak mögöttem enyéim le-leülünk játszani a gazban
gyűjtjük mohón egymásról a mosolyt még messzi utaink vannak
s a roppant égről cafatokban ereszkedik vállunkra a sötét*